

צוות הנהלת הישג יקר,

עוד מחזור מצטרף אלינו, הבוגרים, וזו הזדמנות מצויינת להדגיש כמה העבודה שלכם לא מובנת מאליה. קרן הישג היא משהו מיוחד. זה לא מובן מאליו שהבוגרים ימשיכו להינות מפעילויות הקרן, שיוזמנו לטקסים, שיעזרו להם במציאת עבודה, שיארגנו להם סדנאות והרצאות, שיוזמינו אותם למשלחות לחו"ל ושיגרמו להם להרגיש בבית בכל הקשור לקרן המלגות.

אז אביב, חנה, קרן, נטע, שחר, לימור, אמנדה, דניאל, מור, ילנה ופולה - המון המון תודה.

תודה שאתם תומכים בנו גם אחרי סיום התואר.

תודה שאתם משתפים אותנו בעשייה של הישג.

תודה שאתם משלבים אותנו במשלחות, טקסים וארועים.

תודה שאתם מחבקים אותנו ודואגים לנו כשאנחנו צריכים.

תודה שאתם מעניקים לנו הזדמנויות לתת לאחרים.

תודה שאתם עוזרים לנו בכל מה שאתם רק יכולים.

תודה לאביב שמוציא עצבים על כדורי פינג-פונג במקום עלינו (וליבגני שעוזר לו בזה..)

תודה לחנה על העיצובים הסטייליסטים שהיא עושה לנו בכל אירוע (הרסת אותנו עם השלולית שוקולד!)

תודה לקרן על האמהות, הדאגה והאהבה שאת מעניקה לכל ה-803 ילדים שלך (804 עם גיא..)

תודה לשחר שמצליחה למצוא תעסוקה לכל מלגאי, בכל תחום, לא משנה מה (אפילו "מאלף אריות סיבירים לבקנים")

תודה לנטע שמארגנת לנו איזו סדנא שאנחנו רוצים, גם אם היא ממש ממש הזויה (סדנת קילוף אבטיחים, באמת נטע?)

תודה ללימור שגם כשאנחנו ממש מכוערים, היא מצליחה להוציא אותנו יפים בתמונות (אפילו את חוניקס!)

תודה לדניאל שכל פעם מעלה תמונה ממסיבה אחרת ודואגת להזכיר לנו שאנחנו מזדקנים (אולי תנחמי!)

תודה למור על היופי שהיא מכניסה למשרד (הצלחת להיכנס לנעלי המעצבים הגדולות – אך מעודנות - של חן!)

תודה אמנדה על הטיפול המסור במינוס בבנק (למרות שמאז שאנחנו בוגרים את שוכחת להעביר לנו צ'קים...)

תודה לילנה על הטיקטוק של בית הישג (גם אחרי ערבי קריוקי משוגעים מידי!)

תודה לפולה על הניהול המסור של קרן הישג (כי, תכלס, בלעדיך כל העסק פה היה קורס)

And thank you, Gerry and Heather for creating such a big, loving family to all of us!

תודה שאתם החברים שלנו, תודה שאתם המשפחה שלנו.

בוגרי קרן הישג

להיות בוגרת הישג // ערבה לב

אני בוגרת הישג. כבר שנה זה נכון, וזה עדיין מוזר לי. אני לא יודעת למה ציפיתי, לאיזהשהו שינוי ביחסים, שינוי בתחושה, למשהו. אבל זה לא קרה. זה קצת כמו כשמתחילים תיכון; מצפים לתחושה של בגרות, של שוני, של...משהו. אבל בסוף, זה בדיוק כמו בחטיבה, עם כותרת שונה.

במהלך השנה הראשונה שלי בתור בוגרת הישג, הלכתי לאותה כמות (אם לא יותר) של סדנאות, הרצאות ומפגשים. נהנתי בחגים, ישבתי עם ראש כבד בטקסי הזכרון, אכלתי עם קוסטה וצחקתי עם רוני קובן. למרות שאני בוגרת, כל פעם שאני נכנסת לבית הישג מחכה לי חיבוק חם, חיוך גדול. למרות שאני בוגרת, מזהים אותי, זוכרים אותי, נשארים איתי בקשר. לבניין המשרדים של הקרן, קוראים בית הישג. אין פה טעות- זהו בית לכל דבר, עם אמחות ואבות וכלבים.

אני בוגרת הישג. יש פה טעות בניסוח. אתה בוגר תיכון, בוגר קורס צבאי, בוגר אוניברסיטה. בוגר זה משהו שעשית וסיימת, השארת מאחור. אחרי חתונה, אנשים לא אומרים "אני בוגר משפחתי הקודמת", אתה לא יכול להיות בוגר משפחה. לכן, זה לא נכון להגיד שאני בוגרת הישג. אני כבר לא מלגאית, זה נכון, אבל תמיד אהיה שייכת למשפחה הזו. רק בשנה האחרונה חיתנתי שתי "אחיות" ו-"אח", נולדו לי שתי "אחיניות" ויש עוד "אחיין" בדרך. משפחה לכל דבר.

גם אני בוגרת הישג.

גם אני הישגניקית.

הישג ציוני (ע"ר): מהכנסת לפריפריה // דניאל פוקס, מנכ"ל הישג ציוני

אחד השיאים של פעילות "הישג ציוני" בשנה האחרונה היתה נוכחות בכנס הקמת השדולה לקבוצות ולקהילות המשימתיות בישראל שנערך ביום רביעי ה-25/6/14. דרך מעורבות חברתית במגוון תחומים ודרכים קהילות "משימתיות" פועלות לשינוי חברתי ברחבי הארץ. משלחת של ארבעה נציגי "הישג ציוני", דניאל פוקס, שמואל ראוזניץ, מתי וונדרמן (בוגרי הישג) ושושנה סטילמן (מלגאית), הגיעו בהזמנת "החממה הקהילתית" של "תור המדבר".

השדולה הביאה יחד בחירי ממשלה, כולל ראש הממשלה, עם נציגי הקהילות המשימתיות בישראל. שר התשתיות והשר לפיתוח הנגב והגליל, סילבן שלום, פתח בתיאור הפעילות והפוטנציאל הרב לקליטת קהילות צעירים בפריפריה. שר הכלכלה, נפתלי בנט, שיבח את המגוון הניכר במועצת הקהילות המשימתיות והדגיש את התפקיד המכריע של המעגל הקהילתי כמתווך בין המעגל הפרטי והמעגל המדיני. שר החינוך, שי פירון, הציב כמטרה הרחבת הקהילות המשימתיות ופעילותם החינוכית ליצירת "רצף חינוכי" בחיי ילדים ונוער. בנוסף, הוא חזה על טיפוח זהות ישראלית עמוקה שמשלבת בין הקהילות החדשות ובין האוכלוסיות המקומיות מתוך אתוס של "לבנות ולהיבנות". יו"ר קרן שח"ף, אבי נאור, דיבר על הצורך בחיבור חזק בין רשתות הקהילות השונות תוך מתן שדה פעולה רחבה שמאפשרת את הדרך הייחודית של כל אחת. הוא אמר עוד ששילוב הידיים של רשתות הקהילות המגוונות הינו שיעור בפלורליזם והיא מעודדת ומחברת יהודי הגולה. ראש העיר ירושלים, ניר ברקת, דיבר על שינוי פני עירו בזכות הפעילות של הקהילות המשימתיות ורצונו לעודד הרחבתן. ראש הממשלה, בנימין נתניהו, שהגיע ישירות משיחה עם סבתא של הנער החטוף איל יפרח, הציב על התאחדות עם ישראל בעת צרה. רק בישראל אנו מצליחים, תוך כדי הגנה עצמית מפני איום קיומי מבחוץ, לבנות את החברה מבפנים. דרך השקעה יתרה בתשתיות תחבורה כגון הרכבת הארצית וכביש 6, כך אמר, אנו פועלים לבטל את הפריפריה הגיאוגרפית. אתם, אמר נתניהו, באים לבטל את הפריפריה החברתית.

לאחר דברי השרים וחברי הכנסת השונים נציגי הקהילות הציגו את הרשתות שלהם. הללו כללו רשתות של קהילות צעירים לחיזוק שכונות אתיופיות, קווקזיות ודרוזיות, קבוצות מחנכים ובוגרי תנועות נוער, הגרעינים התורניים וקהילות בעלי תשובה, והחממה הקהילתית של תור המדבר. כל הרשתות הללו שייכות ל"מועצת הקבוצות והקהילות המשימתיות בישראל" שמתווכת בין הקהילות והממשלה ונתמכת על ידי קרן שח"ף, שותפות פילאנתרופית לקידום קהילות צעירים משימתיות. מבין הרשתות השונות, הקרובה לתפיסתה ולמטרותיה של הישג ציוני היא החממה הקהילתית של תור המדבר להקמה וליווי של קהילות מעורבות חברתית בפריפריה הגיאוגרפית והחברתית בישראל. כנראה לא בכדי המנכ"לית הנוכחית של תור המדבר, בלה אלכסנדרוב, היא בוגרת הישג. במהלך השנה האחרונה הישג ציוני זכה לליווי בסיסי מהחממה הקהילתית ואנו מקווים לשיתוף פעולה פורה איתה בשנים הקרובות.

מטרת הישג ציוני להוביל חיילים בודדים משוחררים בהקמה ו/או הצטרפות לגרעיני התיישבות ויצירת קהילות משימתיות. זאת במטרה לסייע בקליטת עולים וחיילים בודדים תוך קידום פתרונות דיור בר השגה ושותפות עם הקהילות המקומיות במגוון תחומי החיים וביניהם רווחה, תעסוקה, חינוך ותרבות, בדגש על חיזוק אוכלוסיות מוחלשות בישראל. החזון שלנו ליצור רשת קהילות משימתיות בהם חיים ופועלים חיילים בודדים משוחררים בייחוד באזורי הפריפריה הגיאוגרפית-חברתית בישראל. קהילות אלו יעודדו קליטה מוצלחת של חיילים בודדים ועולים תוך מעורבות חברתית. הקהילות יהוו מנוע צמיחה כלכלית וחברתית באותם אזורים, תוך דגש על עבודה עם אוכלוסיות מוחלשות.

כדי להשיג מטרות אלה הישג ציוני פועלת באמצעות צוותי מוביל של בוגרים בכמה תחומים. באזור הדרום צוות שכוללת לב צוי, ספי בן חמו ודניאל פוקס מארגנת פרויקט התנדבות חדשה וייחודית בכפר השיקומי על"ה נגב. בו בזמן אולגה ראפ, מתי וונדרמן ואורטל תמם פועלים כצוות התיישבות בדרום לטובת קהילה עתידית בעל"ה נגב. באזור הצפון, בוגר הישג חדש שמואל ראוזניץ, יחד עם שני מתנדבים-מלגאים עובדים על הקמה של קהילה "הישגית" דרך בניית קבוצה "מהשטח" והתקשרות עם גורמים התיישבותיים רלבנטיים. כצורך בסיסי להרחבת הפעילות שלנו אנו בונים כיום תשתית ארגונית יציבה. דניאל אבן צור, ממקימי הישג ציוני ומנכ"ל לשעבר, מתפקד כיו"ר ואחראי על ניהול תקין של העמותה. בוגרים ליאור סופר וצבי רוזנברג מסייעים במשימה ההכרחית של גיוס כספים. כמנכ"ל העמותה, דניאל פוקס מנהל את מרחבי הפעולה השונים. בזכות מסירות הבוגרים הפעילים אנו בונים ארגון שסופו ליצור שינוי חברתי בקליטת חיילים בודדים והעצמת אוכלוסיות מוחלשות בישראל.

Heseg's getting married! // Sergey Agapov

This year has been for sure the most special and important for me. This year on April 24th I have married the girl I love! But this day has become even more special and memorable because my best friends from HESEG were with me that day and it means a lot to me!

Our dear friends! Our dreams were fulfilled! Thank you for sharing our special day with your presence and your kind wishes. Thank you to those who were thinking of us on our special day! We appreciate your thoughtfulness and support. It was very special to have you celebrate with us as we begin to create wonderful memories in our new lifetime together.

Thank you for adding to the joyful spirit of our wedding! My wife Anna and I still feel completely overwhelmed by feelings of happiness, excitement and joy after our wedding and this day we will remember all our lives as one of the most beautiful one! We spent a lot of time preparing for this day and worked thoroughly on every little detail. We put our hearts and souls into it as we wanted to give everyone a beautiful celebration to remember. Thank you for hitting the dancefloor with us! That positive energy, joy and support that you gave us in return are unforgettable! We really hope that you enjoyed yourselves and the celebration as much as we did and these happy memories will be warming your hearts for a long time!

HESEG, we love you very much!

The Poland Crew as the Wedding Crashers // Maya Shaposhnik

The 2012 Poland Crew travels from North to South to crash the weddings of Alumni Olga Rapp and Sergey Agapov. We came, we saw, we conquered. The night was filled with joy as we dominated the dance floor, consumed all the food on the table, and cheered countless shots of rejoice.

Olga's wedding was touching and inspirational. It was located in the South of Israel, near Beer Sheva. We all drove about 2 hours or more just to enjoy this special day. She looked absolutely stunning in her wedding dress and the fact that she was pregnant was not even noticed. As she walked up to the alter, her eyes filled in tears, of both happiness and sadness because when she looked around she saw her present group of supporters but missed her past, her mother. It was so touching that half of the crowd shed a tear with her. She quickly gained momentum and with all the support around her continued walking down that aisle with pride and joy. That night the Poland Crew dominated the dance floor like no other. We were partying hard and made sure to remind all the Ukrainians that partying is our middle name. It definitely was a night to remember.

The next wedding was once again no ordinary one. It was located on the beautiful beach in Haifa, Israel and was the stunning wedding of Sergey Agapov. We all danced away and celebrated that this day was as special as could be. Sergey was so happy and literally lost 5 kilos from dancing the entire night. The entire Poland crew rejoiced and partied again as if we were pro's. The Poland Crew finished the alcohol at all of the tables and started a huge dancing competition within the dance floor. It was really extraordinary. People thought we were just one big diverse family and that night proved them right. Seeing our energy and our immense love for Sergey just proved that the wedding crashers are actually wedding makers.

Well, 'till the next time Heseg. More weddings, more crashes! Let the countdown for next year begin!

Passover with Holocaust survivors // Joey Lightstone

On April 10, dozens of Heseg scholars arrived at the *Shalom Reut* old age home in Tel-Aviv for an exciting and unique event. The scholars, all participants of the Heseg delegations to the March of the

Living, came to enjoy the approaching of Passover, the Holiday of Spring, with residents of the home who are Holocaust survivors. Equipped with flowers, festive songs, and positive energy, the survivors and scholars spent several hours in the afternoon talking, singing, and assembling bouquets. They talked about the survivors' experiences during the Holocaust, the survivors' and scholars' mutual experiences coming to Israel and restarting life here, the meaning of Passover and enjoyed each other's company. The event, which was organized in cooperation with The Foundation for the Benefit of the Holocaust Victims in Israel, ended with a discussion about the plight of Holocaust survivors in Israel today, and the different opportunities for helping survivors which the Foundation facilitates.

אוגוסט 2013 הזמנתי חבורה של בלוגריות בתחום הביוטי בישראל להשקה קטנה בבית הישג עבור המותג איפור שאני מייבא מארה"ב. הזמנתי אותם לקומת הספרייה, שם נהינו מארוחת ערב ואווירה קסומה בספרייה הישג. לאחר מכן, התכנסנו בחדש ישיבות שם העברנו להן מצגת, חילקנו דוגמיות של מוצרים והכרנו להן את המותג החדש. התחלתי את המצגת שלי עם הסיפור האישי שלי והקשר שלי להישג. לא רק שמאוד התרגשתי והייתי מאוד גאה לספר על קשר

הישג והקשר שלי, הבנות מאוד התלהבו מהקונספט של "בית הישג" והקרן בכלל. עד כדי כך, שאחת מהם ממש לקחת את הערב הזה וכתבה בלוג על קרן הישג והבית שלנו! <http://israblog.nana10.co.il/blogread.asp?blog=723637&blogcode=13884980>

באותה תקופה, לקחתי חלק בתכנית היזמות HIP כחברה בועדת ההיגוי. בערב של ההשקה שלנו, ראיתי גם את ניר דרור וגם את אריאל מצנר שערכו פגישות ליווי של מיזמים מהתכנית. שניהם פרגנו ועידוד אותי מול כמה אנשי מפתח באותו ערב. גאוה שלי הייתה לספר לכולן שהם חברי לוועדה ולקרן הישג!

וכמובן, אין סוף תמיכה ועידוד מטעם הקרן עצמה- כל אחד ואחת בקרן שמאפשרים לי ולכלל הבוגרים בקרן להשתמש במתקנים שלנו כדי לקדם את העסקים והפעילויות שלנו כבוגרים.

לפני כשנה נפתח חוג פילטיס עם מדריכה מדהימה, יערה קפלנסקי. לי אישית יצא להכיר אותה עוד לפני בסטודיו כלשהו בתל אביב ולכן שמחתי מאוד שזו היא שתעביר את השיעורים. בהתחלה היינו באות פעם בשבוע אבל מהר מאוד זה הפך לפעמיים – בימי ראשון ושישי. אני אוהבת להגיע לשיעור של שישי כיוון שהקבוצה קטנה ויש אווירה אינטימית.

עד לא מזמן התאמן איתנו ניר, הבחור היחיד בקבוצה של בנות, וקרע אותנו מצחוק – האנחות, הסיפורים המצחיקים וביצוע התרגילים באופן כזה שאנחנו הבנות הרגשנו כאילו עושות פילטיס מגיל אפס 😊.

אחד השיעורים הבלתי נשכחים זה היה שיעור לחיזוק רצפת האגן... שלא היה נראה כמו שיעור רגיל של פילטיס אם מישהו היה נכנס באמצע השיעור. אנחנו מקבלות המון טיפים מיערה ולומדות משהו חדש כל שיעור. ללא ספק אחד החוגים המעשירים וכיפיים!

"הישג ציוני" בחייו של בוגר "הישג" חדש // דניאל פוקס, מנכ"ל הישג ציוני

אני גר במרחק הליכה מהכנסת בירושלים אך לא כל יום מזמינים אותי להגיע לשדולה של ראש הממשלה ושרים בכירים. ההזדמנות שלי הגיעה ביום רביעי ה-25/6/14, בו נכחתי בכנס הקמת השדולה לקבוצות ולקהילות המשימתיות בישראל כאחד מארבעה נציגי "הישג ציוני". ישבנו בין נציגי ופעילי קבוצות וקהילות שונות שעובדות לחזק את הפריפריה החברתית בישראל. מולנו, חברי כנסת בחירים כולל ראש הממשלה עצמו, דיברו על חשיבות הקהילות המשימתיות בישראל עבור החברה הישראלית ומדינת ישראל.

הכנס עזר לי להבין כיצד "הישג ציוני" משתתף לתנועה כללית של ישראלים שרואים מעורבות ושיפור חברתית כעניין של אחריות. אנו, מלגאי ובוגרי קרן הישג, באנו ארצה כדי לתת מעצמינו. בתור עולה חדש, חייל בודד לשעבר, מלגאי (ועכשיו בוגר) הישג, ומתנדב פעיל של "הישג ציוני", הכנס היה אבן מיל בתהליך העלייה והקליטה שלי בישראל.

בעת שהתקבלתי לקרן הישג ונדרשתי לבחור ארגון להתנדב בו, התרשמתי מהתבונה העומדת בבסיס "הישג ציוני", שתהליך קליטתה/ו של עולה אינו מסתיים בשחרורו מצה"ל ולא בהשגת תואר אקדמי. קהילות מקומיות של חיילים בודדים לשעבר יכולים לסייע רבות לקליטה המתמשכת של חיילים בודדים משוחררים. לאור הירידה של ישראלים רבים, המשימה הזאת נהייתה בעיניי דחופה מאוד.

מתוך רצון להיות חלק מהפתרון לבעיה זו ניצלתי את ההזדמנות להתנדב ב-"הישג ציוני" שמקדמת התיישבות קהילתית של בוגרי/מלגאי קרן הישג, תוך תרומה חזרה לאוכלוסיות מוחלשות בפריפריה הישראלית. הישיבה בכנסת הבהירה עבורי את החשיבות והשליחות של העשייה של "הישג ציוני". לכל אזרח ישראלי ניתנה אחריות למדינה תקינה יותר. אנו, בוגרי קרן הישג, יכולים למלא אחריות זו באופן ייחודי ומשמעותי דרך הקמה וביסוס קהילות משימתיות בישראל.

Heseg 2012 Delegation to the March of the Living // Tauba Goldberg

It was raining when we arrived at the Old Jewish Warsaw Cemetery. I split off from the group to find my great grandfathers' graves. All I had was a picture of the grave stones and an approximate area where I could find them. Aviv & I ran row by row looking for a grave that resembled the pictures. There are hundreds of graves and most of which are unreadable or fallen over from the wear and tear of time and war.

After a while we stumbled across my great great grandfather's grave, grateful and moved. 5 generations later, I stood in front of my ancestor. We ran to the other side of the cemetery in search of my great grandfather and his grandfather's graves. It rained down harder. We past every unfamiliar stone, feeling hopeless. After a while I happened upon them. Lying side-by-side. That day a higher power was guiding me. I stood for a few minutes to allow the sense of awe and deep sadness wash over me. I lit a Yizkor candle and we boarded the bus.

I am ever grateful for what Heseg has given me - my past.

צוק איתן, לב רחב // ערבה לב ודפי שוורצמן

לא בפעם הראשונה, עם ישראל מצא את עצמו תחת מצור הטילים מעזה. תושבי הדרום הונחו להישאר במרחק ריצה ממרחבים מוגנים ותושבי המרכז שוב הונחו לפתוח את המקלטים. יחד עם המקלטים, הישג פתח את הלב.

תוך ימים ספורים, קרן, אביב וחנה ארגנו תרומות, הכל ממשחקים למזגנים. מלגאים ובוגרים כאחד נרתמו ונסעו לדרום לתרום, לעזור ולשמח.

במשך יום שלם, משלחת הישג לדרום עברה בין מקלטים ומרכזי קליטה, חילקה משחקים, הרכיבה מאווררים, שיחקה עם ילדים והקלו במעט על ההורים.

הייתי מבין המתנדבים הללו, חויינו את תחושת המחנק שנובעת לא רק מאטימות המקלטים, ראינו את האושר בעיני הורים וילדים כשחולקו המשחקים והבובות והחלו להתמסר בכדור. תושבי הדרום הם צוק איתן, וקרן הישג ואנשיה שוב מציגים את ליבם הרחב.

לא בפעם הראשונה עם ישראל מצא את עצמו שולח את בניו ובעליו לחזית בעזה. אמהות, ארוסות, אחיות וחברות עזרו לארוז את הקיטבגים. מכרים וחברים איחלו בהצלחה ונהגי האוטובוסים שוב העלו מילואימניקים חינם.

יחד עם הקיטבגים, הישג פתח את הלב.

תוך ימים מהכניסה הקרקעית לעזה, התארגנו מלגאי ובוגרי הישג על משלוחים לחיילים בשטח.

במקרה אחד נתרמו מעל 3000 שקל איתם נקנו חטיפי אנרגיה, מגבונים, תחתונים, דיאודורנטים, חומר נגד יתושים ומשחות שיניים. במקרה אחר, נקנו פיצות ב 600 שקל מפיצריה בשדרות שעשתה משלוח לגדוד גבעתי. התרומה וההירתמות של הישג לא נעצר בחיילים בחזית.

בוגרי ומלגאי הישג נסעו להלוויות של חיילים (בודדים ולא בודדים) שנפלו בקרבות בעזה. התארגנו לנסיעות לשבעות וביקורי חיילים בבתי חולים. הייתי מבין אלו שנסעו לשבעה של משפחתו של גיורדן בן-סימון (ז"ל). אין הרבה שינחם הורה שיושב שבעה על בנו, אך ראינו את ההוקרה בעיני המשפחה, כשקבוצה של חיילים בודדים לשעבר הגיעו להביע את צערם ולהוכיר תודה על מה שעשה עבורנו.

החיילים בחזית והמשפחות השקולות הם צוק איתן, וקרן הישג ואנשים שוב מציגים את לבם הרחב.

הזדמנות להגיד תודה // קוסטה מוגילביץ'

אני מאמין בטוב של בני האדם!

אני מאמין ברצון החופשי של אנשים להתפתח וללמוד, לצמוח ולהשתפר, ליצור דברים חדשים, לעזור לאחר ולהשפיע.

אני מאמין בכנות, אמפטיה, חמלה ואהבה!

האמונה התמימה שלי אינה אמונה דתית וגם לא תמיד מציאותית. ואם נדייק, היא אפילו די מאתגרת לעתים קרובות. אבל בכל אתגר כזה שאני נתקל בו ביום יום אני משתדל לחשוב ולזכור את המקומות ואת האנשים שבזכותם אני יודע להגיד בוודאות שהאמונות שלי הם נכונות .

אחד מהמקומות האלו הוא קרן הישג. במשך 7 שנים האחרונות מהרגע שהתקבלתי להיות מלגאי של הקרן, הכרתי ואני ממשיך להכיר אנשים מיוחדים ומוכשרים שלמרות מכשולים רבים שניצבים בדרכם לומדים במוסדות הנבחרים, מתפתחים מקצועית, תורמים לסביבה שלהם ולא שוכחים גם לעשות כיף ולהינות (לגבי ההנאה והכיף, אני יכול להתחייב באופן אישי, כי זה מה שקורה בסדנאות הקונדיטוריה שאני מעביר בקרן).

אומרים שהחינוך בא מהבית. במקרה שלנו אני חושב שהאופי המיוחד שיש למשפחת הישג נוצר הרבה בזכות הצוות הנפלא של המקום. בתור מי שנמצא לעתים קרובות בבניין היפה ברוטשילד ורואה את הצוות בפעולה, אנצל את הזדמנות להגיד תודה מכל הלב לכל אחד ואחת שתורמת, חושבת ומשקיעה בנו לאורך השנים!

Daniel Honigsblum VS. Shlomo Broaris

הכאפה ש(לא) חטפתי- טור סאטירי נא לקחת הכל בהומור. לפני 12 שנה נפל דבר במדינת ישראל. מדינת ישראל שהיתה במשבר פיגועי 2002 לא שמה לב אבל לשטחה חדר אויב מסוכן. לאויב מבוליביה קראו דניאל חוניקסבלום. דניאל בזבז את מיטב שנותיו במדינת ישראל בלהכין קפה לאלעזר שטרן לספר בדיחות סמי מצחיקות במבטא דרום אמריקאי ולהיכשל בשיעורים בטכניון על חשבון המלגה ובעיקר בשיעורי פיזיקה 2. השיעור הראשון שאותו דניאל כן הצליח לעבור בישראל היה איך להיות אוהד הצלחות. ככזה דניאל הפך להיות אוהד של מכבי חיפה בכדורגל ומכבי ת"א בכדורסל. דניאל ואני נפגשנו במשלחת השנייה שיצאה למחנות ההשמדה בפולין. החוויה שעברנו ביחד עם עוד חברים מהישג הפכה אותנו לחברים) משפט שלם ללא ציניות. מחברים הפכנו לנמסיס אחד של השני. דניאל ניסה בכל כוחו לשדר אותות של וינר אך גם את מכבי חיפה בכדורגל הוא הדביק במחלת פיזיקה 2. דבר אחד מעצבן לא נדבק בלוצריות הנצחית של הבוליביאני וזו מכבי תל אביב. כדי להתחנף לאביב בושינסקי הפך דניאל עם השנים לאוהד עאלק שרוף של המונופול המושחת מתל אביב. אני, כאוהד הפועל ירושלים לא יכולתי לסבול את מכבי תל אביב ואת סיסמאות הפייסבוק של דניאל "אוהד הצלחות" חוניקסבלום. הגיע רגע האמת. קבוצת הפאר זו שבאה מאהבה - הפועל ירושלים נפגשה במעמקי אזור הטומאה התלאביבי מול מלכת הרשע מכבי תל אביב. אוהד אמיתי (אני) ואוהד ההצלחות החלטנו להתערב על המשחק ולנצל את הכרטיסים שהישג מחלקת לבוגריה (אינשאללה בקרוב בארנה בירושלים) ולצפות ביחד בתא הצפיה בהיכל נוקיה. ההתערבות הייתה פשוטה. המנצח מעניק למפסיד כאפה בצוואר. התמונה מונצחת ומעלית לפייסבוק. לא נעים לומר אבל החל מהשניה הראשונה כוחות הרשע התל אביבים גברו על כוחות האהבה והטוב הירושלמים. זה נגמר 22 הפרש לרעים. ניגשנו למלאכת ההתערבות. רק שדניאל מרוב שהוא מכביסט פחדן ולוזה אפילו לא העיז לתת לי את הכאפה. יאללה הפועל!!!! – ש.ב.

חברים בהישג דווקא כן בוחרים, הכאפה ש(לא) החטפתי לשלמה – טור תגובה. אז שלמה נולד בארץ.. מה לעשות? גם למפעלים מעולים יוצאים דגמים פגומים. אני לא אספר איך שלמה גדל בארץ וכאלה כי מספיק לראות אותו אוהד את הפועל ירושלים כדי להבין שמהו כנראה השתבש בדרך. כמו ששלמה כבר סיפר אנחנו הכרנו במשלחת לפולין, מה שהוא לא הזכיר זה שהיינו תקועים איתו באוטובוס במשך שעות ולא יכולנו לברוח ממנו. בזמן הנסיעות הארוכות שמתו לב בעזרת החושים הבוליביאנים החדים שלי שמדובר בבחור בלי גבולות, בחור ציני, בחור סרכזתי ובעיקר בחור שצריך עזרה.. ודחוף!! ישר ניסיתי להתחבר אליו והוא כנראה חשב שסוף סוף יש לו חבר, הסתובבנו ביחד, אכלנו בגטו(ו) ביחד ואז באיזה שהוא שלב נמאס, דיי!! חיפשתי דרך מילוט, לברוח ואז מצאתי!! שלמה אדום!! אוהד את הקבוצה היריבה! למזלי הם כ"כ גרועים שהפוסטים בפייסבוק על הכישלון של הקבוצה שלו הגיעו מאוד מהר, מאותו רגע החברות שלנו הפכה ליריבות/חברות מוזרה ונהיינו הנמסיס אחד של השני, זה הגיע כ"כ רחוק שאפילו יש ליריבות בינינו השטג #נמסיסשבועי. כעבור הזמן הגענו למצב שכבר אין מה על מה להציק אחד לשני, אני המשכתי להיכשל בפסיקה 2 (אחרי 14 פעמים זה כבר לא מחדש) ושלמה המשיך להיות אוהד של קבוצת שאפילו הפכו להיות סוג ב' של מכבי ת"א, ככה הגענו להתערבות שמראש ידעתי אנצח בה. הפועל ירדה מושפלת וכך גם ראשו של שלמה לקראת הכפה, מיותר לציין שבמהלך כל המשחק אני רק חיממתי את כף יד והתכוננתי לקראת הרגע הזה ואז... כשראיתי את שלמה מוכן לקבל את הגזר דין, אמרתי לעצמי "שלמה חבר, אז מה אם הוא חבר פח, הוא עדיין חבר" וויתרתי לו. אין הרבה אנשים בעולם שאני מת עליהם כמו שאני מת על שלמה ואותו הכרתי בהישג כמו שהכרתי המון אחרים, אבל מה שמייחד את שלמה זה הפטיש שלו להיות לוזה אבל ככה הוא ונקבל אותו איך שהוא. נסיים כמובן ב... יאללה מכבי!!!!

ד.ה.

כבר הייתי עם היד על ידית דלת הכניסה לבית, בדרכי החוצה, כשסבתא שלי קראה לי. "דנהלה, הגיע לך מכתב מהיחידה להכוונת חיילים משוחררים. משהו על הישג ללימודים. לשמור לך את המכתב שתקראי אחר-כך?"

"כן, שימי לי על השולחן, אני אבוא ואראה מה זה. תזכירי לי אבל."
אם הייתי יודעת שזה מכתב שישנה את החיים שלי, הייתי עוצרת הכל ורצה לקרוא אותו. אבל לא ידעתי, והמכתב שכב על שולחן הכתיבה שלי כמה ימים עד שפתחתי אותו. משהו על הישג ותואר ראשון. משהו על זה שיתנו לי מלגה בתמורה לזה שהייתי חיילת בודדה ושאני כנראה מיוחדת. "אחלה", חשבתי, "מלגה זה נחמד. נמלא את הטופס ונקווה לטוב."

"דנהלה, יש כאן שוב מכתב של החיילים המשוחררים. שוב הלימודים הזה." הפעם זה כבר סיקרן אותי יותר. פתחתי את המעטפה ומצאתי זימון ללשכה להכוונת חיילים משוחררים בתל-אביב. גרתי אז בצפון.
"מה, עד תל-אביב עכשיו?" חשבתי, "טוב, נו, מלגה זה נמחד. נסע לתל-אביב ונקווה לטוב."

ראיינה אותי מישהי בשם קרן (לא אותה קרן), שהייתה מאוד נחמדה. הסבירה לי שיש מלגה חדשה לחיילים בודדים, משהו שקשור לקנדים. סיפרתי קצת על עצמי. קרן שאלה המון שאלות על איך אני רואה את העתיד שלי ובעיקר איפה אני רואה את העתיד שלי. שאלות שנשמעו לי מאוד מוזרות, הרי אני פה מולה, שירתתי בצבא ונרשמתי לתואר ראשון בארץ. איפה נראה לה שאני מתחננת את העתיד שלי.
"אבל טוב, נו," חשבתי, "חשוב לה לתת את המלגה למישהו שישאר בארץ. אני מתכוונת להישאר בארץ ומלגה זה נחמד. נמשיך בראיון ונקווה לטוב."

"דנהלה, יש כאן שוב מכתב מההישג הזה. את רוצה שאני אקריא לך?" הייתי בשוויץ בביקור אצל ההורים. האמת שההישג הזה כבר התחיל לסקרן אותי.
"כן, תפתחי. מסקרן."

"הינך מוזמנת ליחידה להכוונת חיילים משוחררים להרמת כוסית לכבוד ראש השנה."
מה קשור? מה הרמת כוסית? קיבלתי את המלגה או לא?
"טוב, חבל, אני בשוויץ. אני לא אוכל להגיע," אמרתי באכזבה. חשבתי שלא קיבלתי את המלגה של הקנדים הנחמדים והאמת שהתאכזבתי. אמרתי בראיון משהו לא בסדר?
"מצויין שם אולי מייל? אני אגיד להם שאני לא באה. הזמינו, לא יפה לא להגיד שאני לא יכולה לבוא."
כמה ימים לאחר מכן היה לחברה בארץ יום הולדת. הדלקתי את הפלאפון כדי למצוא את המספר שלה ולהתקשר לאחל מזל טוב ושכחתי את הפלאפון שלי דולק. פתאום הוא צילצל. התלבטתי אם לענות מאחר ולא זיהיתי את המספר. אבל אולי זה חשוב...
"הלו?" ענית.

"שלום, מדברת קרן מהיחידה להכוונת חיילים משוחררים. רציתי לוודא שאת מגיעה להרמת הכוסית שלנו לכבוד ראש השנה."
"אה," נזכרתי שלא הודעתי שאני לא מגיעה, "לא, אה, אני בכלל בשוויץ..אני בביקור אצל ההורים.."
"הבנתי," היא היססה, "חבל כי רצינו לבסר לך שקיבלת את מלגת הלימודים של קרן הישג."

עשור אחרי זה אני עדיין לא מבינה מאיפה ה"הישג הזה עם הקנדים" נחת עלי. עם כל ההתרגשות והשמחה שהייתה בי בזמנו, כשקרן התקשרה אלי, לא העליתי על דעתי שעשור אחרי זה אני אתרגש עוד יותר מהשיחה הזו. מסתבר שהישג עבורי לא הייתה רק מלגה נחמדה, אלא ממש הפכה להיות משפחה ודרך חיים. מעזרה בלימודים, ליווי במציאת עבודה ובמשברים בעבודה ועד ליצירת תא משפחתי ורשת חברתית, טיסה לפולין וסדנאות העשרה – הנוכחות של הישג בחיים שלי בעשר שנים האחרונות באמת הפכה להיות מהותית מאוד. אני יכולה להגיד היום בביטחון מלא שקרן מהיחידה להכוונת חיילים משוחררים ידעה טוב מאוד למה היא שואלת את כל השאלות בנוגע לעתיד שלי בארץ. בלי הישג, כנראה שלא הייתי נשארת כאן.

אני זוכרת את הפעם הראשונה ששמעתי על קרן הישג- זה היה בספטמבר 2010. עליתי לארץ במסגרת גרעין צבר וחיכיתי לגיוס לקורס מדריכות שריון. אחותי, שעלתה לארץ ארבע שנים לפניי, התחילה ללמוד באוניברסיטת תל אביב והתקבלה לקרן הישג. כשהיא סיפרה לי על המלגה, על ההתרגשות, הרגשת המשפחה וההשתייכות שהיא קיבלה מכל הסגל והמלגאים, לא יכולתי שלא לחשוב "הלוואי עלי". רציתי להרגיש כחלק ממשפחה שוב לאחר השחרור מהצבא ואחרי שחברי לגרעין יתפזרו בכל רחבי הארץ והעולם. ארבע שנים אחרי שהמחשבה הזו עברה בי בפעם הראשונה, יכולתי באמת להרגיש את עוצמת קרן הישג.

לפני תחילת התואר בפזיותרפיה, הייתי צריכה לעשות שנה של מכינה, החלטתי לנסות את מזלי ושלחתי את מועמדותי לקרן לקראת סוף השנה. לאחר כמה ימים, צלצלו אלי וזימנו אותי לראיון אישי. ברגע שקיבלתי את הטלפון, קפץ לי הלב לגרון. כל כך התרגשתי, למרות שידעתי שסיכויי הקבלה קטנים אמרתי לעצמי "יש סיכוי". ביום של הראיון, שהיה היום הכי עמוס שלי בלימודים במכינה והצטרכתי לדלג על חצי שיעור פיזיקה, לא הפסקתי להסתכל על השעון וברור שלא שמעתי מילה ממה שהמרצים שלי אמרו. הגעתי לבית הישג ושם רואיינתי על ידי נטע. הייתי כל כך לחוצה ששכחתי כל מה שרציתי להגיד על עצמי ואפילו התבלבלתי עם הפרטים האישיים שלי. הייתי בטוחה שהרסתי כל סיכוי שהיה לי לקבל את המלגה ולהיות חלק מהמשפחה הזו. תכננתי להמשיך לעבוד בגן החיות במהלך שנת המכינה בסופי השבוע, חגים וחופשות ובבתי קולנוע בערב.

לאחר כמה שבועות, צלצלו אלי שוב. הייתי כל כך בטוחה שאומרים לי שלא התקבלתי שלא באמת הקשבתי למה שנאמר לי בטלפון. רק כשמעתי את המילים "זימון ליום מיון נוסף" פתאום קלטתי במה מדובר. שוב, ההתרגשות הייתה בשמיים. ביום של המיון הקבוצתי, כשהגעתי לקרן, ראיתי קבוצה של אנשים שגם הגיעו בשביל המיונים. היתה אווירה קצת לחוצה, אף אחד לא באמת ידע למה לצפות, אבל החלטתי שגם אם לא אתקבל לקרן, לפחות כדאי לי להינות מהחוויה ולהכיר אנשים חדשים.

מספר שבועות לאחר מכן, צלצלתי לבית הישג והודעתי להם שאני טסה לארצות הברית לבקר את ההורים שלי לקיץ, ושלא אהיה בארץ עד תחילת אוקטובר. אמרו לי שאין בעיה, וש במקרה ועברתי את המיונים הקבוצתיים זימנו אותי למיון אחרון באוקטובר. אחרי חודש, כשלא שמעתי מילה מהקרן, צלצלתי והזכרתי שאני בחו"ל אצל ההורים, שוב, אמרו לי שהכל בסדר ושיצרו איתי קשר באימייל.

בבוקר של ה-7 לספטמבר התעוררתי בבוקר מהרטט של הטלפון שלי שמודיע לי על קבלת אימייל. מתוך חצי שינה, קראתי את המייל על יום מיונים נוסף ב-20 לאוקטובר. מיד אחריו הגיע מייל נוסף משחר עם שורת הנושא "שלב מיונים אחרון לקרן הישג". קראתי את המכתב פעמיים, הייתי בטוחה שאני עוד ישנה וחולמת שכרגע קיבלתי מייל שמאשר את קבלתי לקרן הישג.

קפצתי מהמיטה ורצתי עד הקומה התחתונה של הבית כדי להראות לאמא שלי (שאיכשהו תמיד ערה...). הראתי לה את המיילים שקיבלתי וקפצתי במקום מרוב התרגשות. אחרי החיבוקים והנשיקות ממנה, היא אמרה לי שאחותי, ערבה, (שלהזכירכם עכשיו בוגרת הקרן) ידעה כבר מעל חודש על הקבלה שלי למלגה.

הרגשת ההתרגשות קשה לתיאור. פתאום באמת נפל לי האסימון שהתקבלתי לקרן הישג. פתאום באמת הבנתי עד כמה אני ברת מזל. הבנתי שבאמת אוכל להיות עכשיו חלק מהקרן המדהימה הזו. פתאום הרגשתי את כל הלחצים שהיו מתפוגגים. הבנתי שקיבלתי מלגה מדהימה ושיהיה לי עכשיו רובד נוסף של חברים מדהימים ומשפחה אוהבת בארץ.

איפה אפי (או אביב)?

הרכלניות // דנה ריטר וערבה לב

מאיר רוזיליו עוזב את דירתו בהרצליה ונראה בימים אלו אותר אחר מקרר. אם תראו סבל תכול עיניים, תמסרו לו ד"ש ממדור הרכלניות.

נטע שר החליטה שהחיים בצפון ת"א כבר לא מעניינים ומדרימה למחוזותינו- מרכז ת"א. הרכלניות דורשות לוודא מיקום מרחבים מוגנים מדרום לירקון.

מקסים זטונסקיך מוחה על כך ששותפו, דרור אהרון, הקשיב לשירי NSYNC. אך בפועל נתפס משנן את צעדי הקליפ של "bye, bye, bye" מול המראה.

יוני הירש יושב בימים אלו בצבעי הסוואה וציווד מלא ומצפה בקוצר רוח לצו 8. אך בינתיים מסתפק בצפייה ב"אח הגדול". ערוץ 2 מוכיר על העלאת הרייטינג.

לבקשת הפרצי: להבא יש להודיע לפחות שעתיים מראש על ביקורים של סלבס עולמיים - הרכלניות צריכות להספיק לעשות פן ופרנץ' ולמהר לבית הישג.

לידיעת בוגרי הישג - המטבחון נועד לשרת את העובדים קשה בינינו ותכולת המקרר הינה רכוש הפרטי של הנהלת קרן הישג בלבד. בתודה מראש, פולה.

בבית האחיות לב, נצפו לאחרונה דיירות משנה מתחלפות באופן קבוע. דנה ריטר ודפי שוורצמן מתבקשות לשלם שכ"ד יחסי ודמי ועד בית על הטיפול במקלט.

משטרת האופנה עדיין בולשים אחר אירוע שכחת הבגדים בתאי ההלבשה בהישג. לכל היודע על דבר הימצאותה של בעלת הבגדים, יש לדווח על פרטי האירוע (כי זה נשמע לנו קורע מצחוק).

Throwback Thursday

זהו את החיילת:

- א. טיטי איינאו
- ב. קרן פרידמן
- ג. אהוד יערי
- ד. קת'ירין זיטה ג'ונס